

İbn-i Teymiyye (Necip Fazıl'dan)

Necip Fazıl Kısakürek'den.....

İBN-İ TEYMIYYE

şimdi bütün bu yolu kaybedişlerin, çamura saplanışların, her şeyi beş hasseden ibaret kuru akıl çerçevesine döküşlerin; ona da nasıl inandıkları ayrı bir mesele teşkil etmek üzere "Nas-Kur'ân hükmü" dışında hiç bir şey kabul etmeyişlerin ve Kur'ân'ı kuru akla görüldüğü gibi ele alışların baş temsilcisi İbn-i Teymiyye'ye sıra geliyor.

Sekizinci Hicrî Asrın bu kuru kafası, kendisinden birkaç asır ilerideki Vehhabîliğe, ondan 1 asır sonra da Mısırlı Muhammed Abduh ve Efganlı Cemaleddin'e (Cemaleddin-i Efganî) uzaktan ve yakından ana zemini kurmuş ve İslâmı yıkılmak üzere bir bina farzedip onu dışından payandalamak isteyen daha sonraki (reform)culara doğrudan doğruya veya dolayısıyla dayanak olmuştur.

Bir âlim, evet... Fakat... Kuru, hedefini şaşkın, sır âleminin vecde düşürücü müşahedesini kaybetmiş ve derinliğine hikmet ufuklarını karanlığa boğmuş bir ilim, hiçbir şey bilmemekten daha kötüdür. İbn-i Teymiyye bu ikinci sınıfın baş örneğidir; ve mesleği, kısaca, şeriatı dış çehresiyle ele almak, onu uzunluğuna ve genişliğine ele alırken derinliğinden mahrum ederek hacimden uzaklaştırmak ve satıh haline getirmek ve bu yolda İslama bir nevi maddecilik ve kuru akılcılık getirmeye kalkışmış olmaktır. Yâni İbn-i Teymiyye, şeriatı doğrulayıcı akla, onun gördüğünden-ötesini kabul etmemekle, farkında olmaksızın bir nevi selâhiyet ve hâkimiyet tanımış oluyor ki, akla böyle bir selâhiyet ve hakimiyet tanımak, hem akılı, hem imanı anlamamak ve dalâletin en dipsizine düşmek oluyor. Eğer insan "ben Kur'an-ı aklımla tefsir ederim" dese de tefsiri Beyzavî Tefsirinin aynı olsa yine küfürdedir. Aynı akılla Allah'ı inkâr edenler, ters tarafından İbn-i Teymiyye ile aynı daire içinde mahpusturlar. Bu bahis gayet girift ve uzundur ve İbn-i Teymiyye mektebinin bazı ihtilâtları, hattâ son zamanlarda yurdumuzda talebe kaydetmeye kadar giden sirayetleri ve kolayca yerleşme avantajı bakımından ne kadar üzerinde durulsa yeridir. Akla bahşedilen öyle bir kolaylık ve ucuzluk ki, yarım akıllara ilâhî esrara karşı bir nevi horozlanma sevdasını veriyor, ilâhî esrarı çözülmüş şifre kâğıtları halinde sepete attırdığının farkında olmuyor; ve işte bu haliyle günümüzde İslâm Enstitülerine kadar sızmış ve bazı gruplar arasında modalaşmış bulunuyor.

Tasavvufu inkâr etmek, Resuller Resulünün ruhâniyet ve bâtını tanınamaya varır ki, hem de sözde şeriatten yana görünmenin maskesi altında topyekûn ve en hain şekilde küfre ulaşır. Bu gibilerin (diyalektik) tekerlemeleri ise, (Sokrates)in buluşuyla, flüt çalana inanıp da flüte inanmamak derecesinde hayalî bir abes ve hamakat teşkil eder. Anlaşılmaza inanıyor da onun tecellilerindeki sırrılık ve gizliliğe inanmıyor!

Koca İmam-ı Gazâlî... Akli akılla tükettikten sonra şöyle der:

"- Aklin hudut noktasına vardım ve gördüm ki, onunla erişmek boş hayâl... Peygamberin ruh feyzine yapışmaktan ibaret her şey... Öyle yaptım ve kurtuldum. Peygamberlik tavrı aklin ötesidir."

Bunlarsa akli tüketip ötesine geçenler değil, en iptidâî aklin tükettikleri...

"- İbn-i Teymiyye, dini içinden zedeleyen kâfir..."

Bu sözü, ben söylemiyorum; "Altun Silsile"nin 33'üncü halkası, 14'üncü Hicrî ve 20'nci Milâdî Asrın « irşad kutbu » söylüyor.

Kocakarıların hayâl aynasındaki mevhum çizgilerle, Allah'ın esrar perdesindeki sonsuzluk nakışları ve tasavvufun sahtesiyle gerçeği arasında ayırd edici meleke, işte İbn-i Teymiyyede mevcut olmayan selim akıl ve mümîn kalpleri ışıldatıcı ilâhî nurdur. Nur yoksunu, o...

Kaynak: Türkiye'nin Manzarası

Doğru yolun sapık Kolları Eserinden

Aşağıdaki bölüm Üstadın "Doğru Yolun Sapık Kolları" adlı eserinin ikinci faslından, ortaçağ/yeniçağdaki sapık kolların işlendiği bölümden, alınmıştır.

"..."

İkinci devre, temas ettiğimiz gibi, hezeyan aklından sonra akıl hezeyanı çığırdır ve İbn-i Teymiyye isimli kişiden başlar.

«Hezeyan akli» tabirinde ağırlık hezeyanda, «akıl hezeyanı»nda ise akılda... Birinde asıl, akıl

taslayan hezeyan, öbüründe de hezeyana varan akıl... A-B çizgisi veya B-A hattı... Aynı şey... Fakat küçük bir (nüans-incelik)farkıyla ikincisi çok mühim ve nazik... Zira bu devrenin kapı açanı, günümüze kadar gelen ve günümüzde yeniden uyandırılmak istenen, İslam'a materyalist bakışın son derece tahripçi ve ilerideki ihtilatlarıyla gayet tehditçi ilk örneğidir.

Hicri 5. ve 6. Asırlarda Hasan Sabbah'a kadar gelen ve sonra bir müddet durdurulan hezeyan akli, 7. Asrın sonunda ve 8. Asrın başında İbn-i Teymiyye eliyle ve dış idrak perdesinde mantıki hissini verici bir şeytaniyet dehasıyla, arada devletini kurmuş ve günümüzün iman iddiasındaki sefil idraklerine kadar nüfuz etmiş olarak sürüp geldi.

Ne gariptir ki, bazı muteber İslam ansiklopedilerinde, kıymet hükmü eserlerinde ve çağımızın birtakım karabaş beyaz sarıklılarında ve fetva hokkabazlarında İbn-i Teymiyye, akıl ermez bir itibar merkezi ve ihtiram hedefidir. 7. Asırdan beridir de, büyük bir velinin «dini içinden yıkan kafir» diye andığı bu itikat akrebini ateşle halkalayıcı bir davranış yapılamamış daha doğrusu, onun ilerideki ihtilatlarına karşı bir panzehir tertiplenememiş, bu mevzu küçümsemmiştir.

Büyük bir alim olduğu, hele Hadis ilminde parmakla sayılacak insanlar içinde bulunduğu bir hakikattir. Fakat İmam-ı Gazali gibi bir hikmet dehasına saldıran ve onu hadis ilminde cahillikle suçlayan bu adam «kitap yüklü merkep» ölçüsünü yüzde yüz canlandırıcı haliyle cehaletin ta kendisidir.

«Makul ve menkul (akıl ve nakil yoluyla gelen) ilimler arasında uygunluk» isimli 6 ciltlik eseri etrafında yüzlerce eser sahibi... Kimi felsefeye, kimi bid'atlere, kimi Hıristiyanlık hayal ve masallarına, kelim ilmine, Rafizilere, Şii'lere ve Kaderiyyecilere çatan bu eserlerin yalnız başlıklarını okuyanlar, içinde bomba saklı bir çukulata kutusu gibi onu, en tatlı manada bir Sünnet Ehli mütefekkeri sanabilirler... Fakat kutuyu açınca bomba patlar ve «Kitab-ül-İman» isimli eserin sahibi bu sapığın, akli metoda hezeyan kusturan ve maverai idraki katleden «suret-i hak» peçeli bir imansız olduğu meydana çıkar.

Davası, şu maddelerin çerçevesi içinde hulasa edilebilir: «Kur'an aynıyle, noktası noktasına zahirine göre anlaşılmalı ve ele alınmalıdır. Allah, Kur'anında Arş üstünde istiva ettiğini, zatiyle mekan ifade ettiğini mi bildiriyor, aynen böyledir ve onu şekil ve mekandan tenzih edici hiçbir mecazi idrake sebep yoktur. Allah (benim elim her elin üstündedir!) buyururken bu ifade mecazi değil, aynen vakidir. Bahis mevzuu el de bildiğimiz insan elidir.»

Ve işin en korkunç tarafı şu hükümde:

«Allah, aynıyle insan şekil ve suretindedir.»

Nitekim bir gün şam'da zehrini ürettiği demlerde minberden bir iki basamak iner ve şöyle der:

- «İşte Allah, benim bu minberden indiğim gibi yere iner! »

Serapa küfür belirten bu görüşten sonra talak (boşanma) ve zekat bahsinde şeriate tam zıt nice iddialar... Din ölçülerinin üçüncü temeli «icma-ümmetin toplu hükmü» usulüne aykırılık ve bu aykırılığın caiz olduğu hükmü... Hazret-i Ömer ve Ali'ye hücumlar ve onların güya yanıldıkları noktaları sayıya vurmalar... İmam-ı Gazali ve Muhiddin Arabi'yi küfürle itham etmeye kadar gitmeler.

Ve en hassas tehlike noktası ve nasipsizlik ifadesi olarak, tasavvufu, batın temelini, topyekun evliyayı, ruhu, ruhaniyeti inkar etmesi ve onlara yönelmeyi küfür sayması, türbe ve mezarları ziyarete şirk göziyle bakması, hatta Allah Resulünün Kabe'den üstün bilinen mukaddes Ravzasına kadar ruhaniyet yollarını tıkamaya kalkması...

Bu adam, apaçıktır ki, dış dünyayı dışların dışından beş hasseden başka hiçbir anlayış ve sezış melekesine sahip değildir ve ilahi idrakten yana kör ve topaldır.

İbn-i Teymiyye, akli çıkmaz sokaklara sürücü ve güya mantık zırhı içinde yürütücü ve topyekün insan ve kainatı kaybettirici nazariyelerinin, kendisinden 4 asır sonra da batı materyalizmasına akraba bir mahiyet kazanmasına ve arınmasını bekleyen İslamı temelinden çürütme istidadının doğmasına vesile olmasaydı ele alınmaya değmezdi. Fakat belirttiğimiz hususiyetleri bakımından, İslamı arınma davasının en büyük düşmanları arasında yer alıyor ve kozasında ölen bir böcek gibi eserlerinin ölü muhafazası içinde bırakılmaya gelmez bir mahiyet arz ediyor.

Bugünkü Vehhabiliğin, başıboş içtihad davranışlarının, her türlü reformcuların, her türlü ruh ve mana zedeleyicilerinin, doğrudan doğruya, yahut dolayısıyla babası İbn-i Teymiyyedir ve onu «İslam materyalisti» diye yaftalamak yerinde bir teşhistir. Zira o'nun sistemi Allah ve Resulüne inanmanın değil, inanmamanın ve ancak böyle olursa tersinden mantıklı bir tertibe girmesi kaabil bir görüş belirtmektedir ve güneşi kabul edip ışığını kabul etmemek gibi bir akıl hezeyanı içine düştüğü tezat kuyusunu sadece herşeyi inkar etmek suretiyle kapatabilir ve tezadsız bir küfür olarak kalır. Oysa, en büyük tezad içinde küfür... Allaha, yani gaibe inanan, böylece gaibler ve sırlar alemine bel bağlayan bir anlayış nasıl olur da ruhu, ruhaniyeti reddeder, Kur'andan başlayarak herşeyi beş hasse planına bağlar ve Yaratıcıya insanı vasıflar verir?...

Bütün bu verdiğimiz bilgiler gerçeğe öylesine uygundur ki. Batı kaynaklı ve Cumhuriyet mamülü bir eser olmasına rağmen sanki Sünnet Ehli diliyle konuşuyormuşçasına, Maarif Vekaletinin yayınladığı «İslam Ansiklopedisi»nde bile kayıtlıdır.

İbn-i Teymiyye devri Osmanlı Devletinin kuruluş zamanlarına tesadüf eder. Merkezini kurduğu yer, Mısır... Mısır Sultanının huzurunda bazı din adamlarıyla tartışmalara girer ve neticede Kahire kalesinde hapse atılır. Bir müddet sonra kurtulur. Mısır'dan çıkar ve aynı yolda devam ettiği için Şam zindanına atılır.

İslam alimleri İbn-i Teymiyye mevzuunda değişik fikirlere yer vermiş ve bir kısmı onu rafizilik ve küfürle suçlandırırken bir kısmı da ilmüne hayran ve iddialarına taraftarımsı veya sükuti bir tavır takınmışlardır. İbn-i Batuta ve İbn-i Hacer gibi büyükler o'nun sapıklığına inananlar arasındadır. Buna mukabil, birkaç asır sonra gelecek ve en tehlikeli yolu açacak olan Mısırlı şeyh M. Abduh tarafından kurulan «Mısır İslahat Fırkası» onun eserlerine kucak açmış ve yerinde görüleceği gibi, İslamı asliyetinden inhiraf ettirmekten başka manaya çekilemez reformculuk cereyanının ilk destekçisi saymıştır.

Kur'an ve Hadisin zahirine göre itikat ve amel etmek ve bu iki emir kutbunun hakikatine erme yolunda ne «ıcmâ», ne de «kıyas» gibi hiçbir vasıta tanımamak, maverai her anlayış ve görüşü dibinden kazımak ve böylece başta Kur'an ve Hadis bulunmak üzere topyekün kainatı elden çıkarmak ve ebedi helake yol açmak metodundaki bu adam, birkaç cilt içinde serptiği zehirli tohumların, nihayet bir devlet ve maddecilik dünyasına uygun bir zihniyet ağacı haline gelmesinden başlıca sorumludur.

«Arınma Çağında İslam»ın da, içten başlıca bozguncusu olarak tam bir teşrih ve tahlile tabi tutulması gereken habaset merkezi...

"- İbn-i Teymiyye, dini içinden zedeleyen kâfir..."

Bu sözü, ben söylemiyorum; "Altun Silsile"nin 33'üncü halkası, 14'üncü Hicrî ve 20'nci Milâdî Asrın « irşad kutbu » söylüyor.